

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném v Brně dne 25. 7. 2024 **odvolání obžalovaného E.S., narozeného XXXXX v XXXXX, nezjištěného zaměstnání, trvale bytem XXXXX, adresa pro účely doručování XXXXX, proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2024, č.j. 88 T 100/2023-223, a rozhodl**

takto:

Podle § 256 trestního řádu se odvolání **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obžalovaný E.S. uznán vinným přečinem maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění soudu I. stupně dopustil tím způsobem, že dne 27.3.2020 podal ke Krajskému soudu v Brně, Rooseveltova 16, prostřednictvím svého zplnomocněného právního zástupce, advokáta JUDr. E.F., elektronicky prostřednictvím veřejné datové sítě, správní žalobu podle ustanovení § 65 a násl. správního řádu proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, Odboru dopravy, ze dne 22. 1. 2020, číslo jednací JMK 12069/2020, o zamítnutí odvolání obžalovaného E.S. proti rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, ze dne 23.10.2019, č. j. MUZN 121373/2019 a o potvrzení tohoto rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy, kterým byl E.S. uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odstavec 1 písmeno f) bod 4 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, spočívajícího v tom, že řídil automobil zn. Chevrolet Orlando, RZ XXXXX, dne 26.12.2018 ve 14:18 hodin na silnici č. I/38 v obci Znojmo – Kasárna u domu č. p. 40 a jel zde rychlostí 69 km/h v místě, kde je maximální povolená rychlost 50 km/h, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč,

kdy v této žalobě se domáhal zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 22.1.2020, č. j. JMK 12069/2020 a rozhodnutí Městského úřadu Znojmo ze dne 23.10.2019, č. j. MUZN 121373/2019, s tvrzením, že jel rychlostí maximálně 69 km/h v místě, kde byla nejvyšší povolená rychlost 70 km/h, což dokládá přiloženou fotografií z vozidla, a tedy nedošlo k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku,

příčemž věděl, že tato správní žaloba obsahuje padělaný listinný důkazní prostředek, a to úmyslně pozměněnou fotografii pořízenou z kabiny vozidla obviněného, zobrazující místo a čas přestupku, s vyobrazením dopravní značky povolující maximální rychlost v místě 70 km/h, přičemž taková značka se fyzicky v místě nikdy nenacházela, a takto činil v úmyslu získat pro sebe majetkový i nemajetkový prospěch v podobě vyhnutí se úhradě uložené pokuty a nákladů řízení a vyhnutí se také postihu za spáchání přestupku, za který by měl být spravedlivě postižen.

Za to byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 24 měsíců.

Dále byl obžalovaný odsouzen k peněžitému trestu ve výměře 100 celých denních sazeb, kdy výše denní sazby činí 500 Kč, celkem tedy 50 000 Kč.

2. Rozsudek nenabyl právní moci, neboť proti němu včas podal odvolání obžalovaný, přičemž toto je odůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Namítá, že soud I. stupně postavil závěry o spáchání skutku na domněnkách, které samy o sobě obhajoba shledává za nepřezkoumatelné. Obhajoba se neztotožňuje s právními závěry, které učinil soud I. stupně. Má za to, že některé důkazy a svědectví, které byly předloženy či dokonce opomenuty v průběhu řízení, nebyly posouzeny s náležitou pečlivostí a objektivitou. Namítá, že v řízení nebyly předloženy žádné přímé důkazy, které by prokazovaly účast obžalovaného na zfalšování fotografie a jediné dostupné důkazy jsou nepřímé a spekulativní, což je nedostatečným pro prokázání viny nade vší pochybnost. Opakuje obhajobu, kterou uplatnil před soudem I. stupně, polemizuje se závěry soudu I. stupně a opakuje, že obžalovaný od podepsání plné moci se o věc víceméně nezajímal, vypracování a podání žaloby svěřil do kompetence advokátní kanceláře, z toho důvodu neznal ani obsah podané žaloby včetně údajně pozměněné fotografie. Popírá, že by dal souhlas či pokyn k podání pozměněné fotografie či že by takovou fotografii sám JUDr. F. předložil. Má za to, že soud I. stupně nesprávně posoudil důkazy, které byly provedeny či naopak byly opomenuty.

Obhajoba poukazuje na to, že soud I. stupně předvolal JUDr. F. jako svědka, aby objasnil skutečnosti související s podáním žaloby. JUDr. F. se však z účasti na hlavním líčení omluvil a doložil omluvu rozhodnutím o dočasné pracovní neschopnosti. Navíc sdělil, že není zproštěn advokátní mlčenlivosti, což mu brání ve vypovídání v dané věci. Přesto soud I. stupně neprovedl další kroky, které by výslech JUDr. F. či jiných relevantních svědků umožnily. Obžalovaný nebyl vyzván ke zproštění mlčenlivosti advokáta JUDr. F., čímž byla narušena možnost získání důležitých svědectví a důkazu, což mohlo mít přímý dopad na spravedlivé posouzení případu.

Obhajoba pak namítá, že nelze dovodit, že by u obžalovaného byla naplněna subjektivní stránka trestného činu maření spravedlnosti dle § 347a trestního zákoníku, kdy poukazuje na to, že tento trestný čin je deliktem výlučně úmyslným, avšak má za to, že soud nedokázal prokázat úmysl spáchat trestný čin a pouze usuzoval z domněnek, aniž by se snažil objasnit celou situaci. Neexistují důkazy, které by prokazovaly úmysl spáchat trestný čin a závěr, který soud učinil, je výsledkem jednostranného hodnocení důkazů ovlivněného předpoklady, nikoliv fakty a objektivními skutečnostmi.

Obhajoba též namítá, že výše uloženého trestu je nepřiměřeně vysoká, obžalovaný je osobou bezúhonnou, dosud nikdy soudně trestanou, a ačkoliv proti němu je vedeno další trestní stíhání, je teprve v přípravné fázi a nelze ho brát v potaz jako důkaz viny. Trest, který mu byl uložen, tedy trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 24 měsíců, vnímá jako velmi přísný, velice nepřiměřený, mírnější trest by byl spravedlivějším a efektivnějším. Při ukládání peněžitého trestu pak soud usoudil, že obžalovaný je dostatečně movitý na to, aby bez problémů uhradil částku ve výši 50 000 Kč. Učinil tak na základě výpisu z katastru nemovitosti, výpisu z evidence vozidel a zbraní a databáze dlužníků. Obžalovaný však upozorňuje, že ačkoliv vlastní podíly na nemovitostech, tyto jsou značně zatíženy hypotékami, zbraně byly již v loňském roce převedeny na manželku obžalovaného a vozidla, která jsou na něho psaná, nemají dostatečně vysokou hodnotu na to, aby soud posuzoval zmíněné možnosti zaplacení peněžitého trestu.

Obhajoba se proto domáhá, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a sám obžalovaného zprostil podle § 226 písm. a), písm. c) trestního řádu obžaloby, event. napadený rozsudek zrušil podle § 258 odst. 1 písm. a), písm. c) trestního řádu a věc vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení a rozhodnutí.

3. Krajský soud v Brně jako soud odvolací na podkladě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, z hlediska

vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by odvolací soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Na základě tohoto postupu dospěl k závěru, že je nutno rozhodnout tak, jak je ve výroku tohoto usnesení uvedeno s tím, že současně poznamenává, že neshledal nevytýkané vady, které by měly vliv na správnost výroků napadeného rozsudku.

4. Pokud se týká řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, v tomto nebyly zjištěny takové podstatné vady, jak má na mysli ustanovení § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu, tedy vady spočívající v porušení ustanovení, jimiž se má zabezpečit objasnění věci nebo právo obhajoby.

Obžalovaný sice prostřednictvím svého obhájce v odvolacích námitkách poukazuje na to, že ze strany soudu I. stupně mělo dojít k porušení jeho práva na spravedlivý proces tím, že nebyl proveden důkaz výsledkem svědka JUDr. E. F., nicméně odvolací soud této odvolací námitce nepřisvědčil.

Ze spisového materiálu vyplývá, že soud I. stupně původně předvolal k výsledku jako svědka JUDr. E. F.. Nicméně tento se z účasti na hlavním líčení omluvil, doložil svoji omluvu rozhodnutím o pracovní neschopnosti, navíc sdělil, že není zproštěn advokátní mlčenlivosti, což mu brání ve vypovídání v dané věci. Soud I. stupně svědka F. opakovaně nepředvolával.

V této souvislosti odvolací soud konstatuje, že ačkoliv obhajoba na tento postup soudu I. stupně poukazuje jako na postup nezákonný a namítá, že soud obžalovaného nevyzval, aby svědka zbavil mlčenlivosti, tak sama nikdy neučinila žádný krok k tomu, aby svědka F. mlčenlivosti zbavila. Obžalovaný, ačkoliv mu v tom nic nebránilo, ani v průběhu hlavního líčení, ale ani v rámci odvolacího řízení svědka F. mlčenlivosti sám nezbavil. S ohledem na tento jeho postoj tak nelze vyloučit, že soud I. stupně by svědka F. předvolal, avšak obžalovaný by ho stejně mlčenlivosti nezbavil a výslech by nemohl být proveden, když navíc nelze přehlédnout, že obhajoba provedení výslechu svědka F. nikdy nenavrhovala, a to ani v rámci návrhů na doplnění dokazování.

Soud I. stupně přitom vysvětlil, proč nakonec k výsledku svědka F. nepřistoupil, když uvedl, že výpověď svědka F. v této trestní věci není rozhodující ani klíčovou, neboť ostatní provedené důkazy bez jakýchkoliv pochyb obžalovaného usvědčují.

Odvolací soud dospěl k závěru, že se tudíž nejednalo o opomenutý důkaz, nezákonný postup či porušení práva obžalovaného na spravedlivý proces, přičemž se ztotožnil s názorem soudu I. stupně, že výslech svědka F. se nejevil v této trestní věci nutným, neboť ostatní provedené důkazy umožňovaly rozhodnout o meritu věci bez jakýchkoliv pochyb.

5. Z hlediska ustálení skutkového stavu je patrné, že soud I. stupně provedl veškeré důkazy potřebné k tomu, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro jeho meritorní rozhodnutí dle § 2 odst. 5 trestního řádu. V tomto směru soud I. stupně hodnotil provedené důkazy na základě pečlivého uvážení všech okolností případu, a to jednotlivě i v jejich souhrnu dle § 2 odst. 6 trestního řádu. Nevytrhával tedy jednotlivé důkazy z kontextu provedeného dokazování, ale přihlížel i k vzájemným vazbám a souvislostem. Odůvodnění napadeného rozsudku stran zásadních skutkových zjištění odpovídá ustanovení § 125 trestního řádu, kdy soud I. stupně vyložil, které skutečnosti vzal za prokázané, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů zejména, pokud si vzájemně odporovaly. V tomto směru lze proto na příslušné pasáže odůvodnění napadeného rozsudku odkázat.
6. Ani odvolací soud nemá pochybnosti o tom, že se skutek tak, jak uvedeno ve výroku napadeného rozsudku, jímž byl obžalovaný E.S. uznán vinným, stal. Soudu I. stupně nelze vytknout, že by neprovedl některý z podstatných důkazů, které by mohly přispět k bližšímu objasnění věci, příp., že by některé důkazy nehodnotil řádným způsobem požadovaným v § 2 odst. 6 trestního řádu. Soud I. stupně logicky a přesvědčivě odůvodnil své rozhodnutí, vysvětlil i myšlenkové postupy,

kteře jej vedly k prezentovaným závěrům. Důsledně se zabýval nejen obsahem provedených důkazů, ale i jejich věrohodností. Odvolací soud nezjistil nic, co by nasvědčovalo tomu, že by soud I. stupně nevyhodnotil důkazy řádně a logicky. S ohledem na to musel odvolací soud respektovat ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu, dle něhož odvolací soud je vázán hodnocením důkazů provedených soudem I. stupně. Proto odvolací soud odkazuje na jednotlivé pasáže odůvodnění napadeného rozsudku vztahující se k důkazní situaci a zhodnocení jednotlivých skutkových i hmotněprávních závěrů tak, jak to soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl. Soud I. stupně se zcela konkrétně vypořádal s obhajobou uplatněnou obžalovaným a správně dospěl k závěru, že provedené důkazy tvoří dostatečný řetěz důkazů, byť nepřímých, vedoucí k závěru, že skutek popsáný ve výroku napadeného rozsudku se stal, dopustil se ho obžalovaný S. v době a na místě a způsobem popsáným ve výrokové části napadeného rozsudku, když se závěry o vině obžalovaného se odvolací soud zcela ztotožnil, přičemž pro stručnost odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku tak, jak je podrobně rozepsáno pod body 16. – 24. odůvodnění napadeného rozsudku.

7. Odvolací soud nepřisvědčil námitkám obhajoby uplatněným v podaném odvolání, které byly v podstatě opakováním obhajoby uplatněné obžalovaným v rámci hlavního líčení a polemikou se závěry soudu I. stupně a s hodnocením důkazů. Odvolací soud se však s hodnocením důkazů soudem I. stupně zcela ztotožnil, neshledal v něm nelogičnost, porušení zákona a z tohoto důvodu právě na hodnocení důkazů, jak je učinil soud I. stupně v odůvodnění napadeného rozsudku, odkázal.
8. Co se týče namítaného nedostatku subjektivní stránky ze strany obžalovaného a tvrzení obžalovaného, že v podstatě vše vyřizoval advokát, přičemž obžalovaný vlastně nevěděl, co je obsahem žaloby, neboť dal advokátovi JUDr. F. plnou moc, advokát zpracoval žalobu, doložil důkazní prostředky a obžalovaný se po celou dobu o probíhající řízení nezajímal, tak těmito odvolací soud nepřisvědčil.

Jednak odvolací soud konstatuje ve shodě se soudem I. stupně, že to byl právě obžalovaný, kdo zaplatil soudní poplatek, takže je zřejmé, že věděl, že řízení běží a o řízení se zajímal a nepochybně ho i advokát seznámil s okolnostmi, které žaloval a sdělil, co soudu uvedl. I kdyby však advokát toto neučinil, tak nelze přehlédnout, že řízení, o které se jednalo, bylo řízením před Krajským soudem v Brně, kdy správní žalobou obžalovaný se bránil proti rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu ve Znojmě, odbor dopravy a o potvrzení tohoto rozhodnutí, kterým byl obžalovaný E.S. uznán vinným spácháním přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 4. zákona o provozu na pozemních komunikacích, přičemž skutek spočíval v tom, že řídil automobil dne 26. 12. 2018 na silnici v obci Znojmo kasárna, u domu č. p. 40, kde jel rychlostí 69 km/hod. v místě, kde je maximální povolená rychlost 50 km/hod., za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. V této žalobě obžalovaný se domáhal zrušení citovaných rozhodnutí s tvrzením, že jel rychlostí maximálně 69 km/hod. v místech, kde byla povolena nejvyšší rychlost 70 km/hod., **což doložil fotografií pořízenou palubní kamerou ze svého vozidla**, čímž se bránil, že nedošlo k naplnění skutkové podstaty uvedeného přestupku. Na této fotografii z palubní kamery vozidla obžalovaného byla zachycena dopravní značka 70 km/hod., a tato fotografie byla předložena k správní žalobě jako důkaz.

Odvolací soud poukazuje nad rámec toho, co uvedl soud I. stupně, že si nedokáže představit, jakým jiným způsobem by se k této fotografii advokát JUDr. F. dostal než tak, že mu tuto fotografii z palubní kamery vozidla, které v inkriminované době řídil obžalovaný, předložil právě obžalovaný. Rovněž z toho důvodu neobstojí tvrzení obžalovaného uplatněné v odvolacích námitkách, že vlastně nevěděl, co je obsahem žaloby, o věc se nezajímal a vše řešil advokát, jenž doložil důkazní prostředky.

Odvolací soud též poukazuje na to, že když obžalovaný tuto fotografii předal advokátovi a tento ji jako důkaz v rámci žaloby uplatnil, tak fotografie, která byla prokazatelně pozměněná úpravou, musela být pozměněna již předtím, než byla advokátovi předána. Pokud by totiž obžalovaný předal advokátovi neupravenou fotografii, tedy fotografii neobsahující předmětnou dopravní značku, tak se nabízí otázka, k čemu by advokátovi byla a co by jí mohl prokázat. Byla-li totiž dopravní značka na fotografii předávané advokátovi zachycena, tak se jednalo o důkazní prostředek, který by měl potvrdit tvrzení obžalovaného S., že jel povolenou rychlostí. Pokud na fotografii předmětná dopravní značka nebyla, tak obžalovaný, jenž dle vlastního vyjádření o celou záležitost se vůbec nezajímal, neměl důvod takto neupravenou fotografii advokátovi předávat, neboť jako důkazní prostředek by byla tzv. k ničemu.

Jelikož předložení autentické fotografie z palubní kamery vozidla, tedy fotografie, na níž bez jakýchkoliv pochyb dopravní značka nebyla a ani nemohla být, jako důkazu v předmětném sporu, se jeví zcela neúčelným, tak z logiky věci tak buď tuto značku na fotografii doplnil sám obžalovaný a takto upravenou fotografii advokátovi předal nebo ji teoreticky mohl předat advokátovi neupravenou, avšak s vědomím, že tuto úpravu zajistí před předložením fotografie soudu advokát, což se však jeví nepravděpodobným. Advokát totiž za situace, kdyby o provedení úpravy fotografie věděl, resp. zajistil sám její úpravu a takto zfalšovaný důkaz soudu předložil, následně po jeho zpochybnění a po rozhodnutí soudu o zpracování znaleckého posudku na pravost fotografie, neměl by důvod v dalším řízení pokračovat, ale z logiky věci by okamžitě vzal žalobu zpět, neboť jinak by sám sebe vystavoval přinejmenším postihu advokátní komory či dokonce trestnímu řízení a v jeho důsledku ztrátě advokátní způsobilosti. To že advokát tímto způsobem nezareagoval a ve sporu pokračoval, nasvědčuje tudíž tomu, že o úpravě fotografie nevěděl a pokud fotografii jako důkaz soudu předložil, byl přesvědčen o její pravosti.

9. Odvolací soud tudíž dospěl k závěru, že onu pozměněnou fotografii předložil advokátovi JUDr. F. sám obžalovaný, přičemž tato fotografie měla za cíl řízení, které bylo vedeno, zmanipulovat ve prospěch obžalovaného. Je tedy zřejmé, že obžalovaný věděl, že fotografie je upravená - padělaná, ať ji padělal sám nebo nechal padělat, věděl o tom, že je pozměněná a předložil ji v úmyslu, aby byla užitá jako pravá za účelem zrušení rozhodnutí, jímž mu byla uložena pokuta a uloženo zaplatit náklady řízení, tedy za účelem získat pro sebe majetkový prospěch. Jednání obžalovaného tak naplnilo po všech stránkách veškeré zákonné znaky skutkové podstaty přečinu maření spravedlnosti podle § 347a odst. 1, odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, přičemž o naplnění subjektivní stránky v případě obžalovaného není pochyb a je zřejmé, že obžalovaný takto jednal v úmyslu přímém, neboť cílem jeho jednání bylo předložit soudu listinný důkazní prostředek, o kterém věděl, že je padělaný či pozměněný v úmyslu, aby byl použit jako pravý a získat tímto pro sebe prospěch. Ono shora zmiňované povědomí obžalovaného prokazuje úmyslný znak právě tohoto trestného činu. Kvalifikace jednání obžalovaného tak, jak ji uplatnil soud I. stupně, je zcela přiléhavou a odvolací soud k ní nemá námitek.

Výrok o vině tudíž odvolací soud jako správný a zákonný potvrdil.

10. Pochybení neshledal odvolací soud ani ve výroku o uloženém trestu. Shledal, že soud I. stupně při úvahách o druhu a výměře trestu striktně vycházel z ustanovení § 37 – § 42 trestního zákoníku. Dostatečným způsobem uvedl všechny okolnosti charakterizující škodlivost jednání obžalovaného, zohlednil jeho osobu, veškeré okolnosti případu. Přihlédl k dosavadní trestní bezúhonnosti obžalovaného, přihlédl i k tomu, že obžalovaný byl v minulosti 2x projednáván pro přestupek spojený s řízením motorového vozidla, k jeho dosavadní bezúhonnosti přihlédl soud jako k okolnosti polehčující. Okolnosti výrazně přitěžující odvolací soud neshledal. Soud I. stupně přihlédl však k tomu, že obžalovaný se k trestné činnosti nedoznal, s policejním orgánem nespolupracoval, nepříspěl k objasnění věci. Pokud za těchto okolností obžalovanému, jenž byl ohrožen trestem odnětí svobody v rozmezí 1 rok až 5 let, soud I. stupně uložil trest ve čtvrtině zákonné trestní sazby, tak takto uložený trest lze považovat za přísný, nikoliv však nepřiměřeně přísný ve smyslu

§ 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, tím spíše, že se jedná o trest pouze výchovný, jehož výkon byl odložen na relativně krátkou zkušební dobu v trvání 24 měsíců. Je zřejmé, že soud I. stupně při ukládání tohoto trestu přihlédl i k možnostem nápravy obžalovaného a dospěl k závěru, že není nutno ukládání trestu s přímým výkonem.

Odvolací soud nepřisvědčil námitce obhajoby v tom směru, že soud I. stupně přihlédl k dosud probíhajícímu ve fázi přípravného řízení dalšímu trestnímu stíhání obžalovaného. Naopak jak patrně z bodu 29. odůvodnění napadeného rozsudku, soud I. stupně výslovně uvádí, že k tomuto dalšímu trestnímu stíhání přihlížet nelze.

11. Co se týče výroku o uložení peněžitý trestu, tak správně tento ukládal soud I. stupně z toho důvodu, že obžalovaný se svým jednáním snažil získat majetkový prospěch. Nelze pominout, že obžalovaný naprosto odmítl se vyjádřit ke svým osobním a majetkovým poměrům. Soud I. stupně se vypořádal s touto situací zcela zákonným způsobem. Získal výpis z katastru nemovitostí, výpis z evidencí vozidel, výpis z evidencí zbraní i výpis z exekucí a zjistil, že obžalovaný vlastní movitý majetek, nemovitý majetek a nejsou proti němu vedené exekuce. Pokud za těchto okolností uložil obžalovanému peněžitý trest ve výměře 100 denních dávek po 500 Kč, tedy celkem peněžitý trest ve výši 50 000 Kč, tak takto uložený trest s ohledem na závažnost jednání obžalovaného se jeví zcela přiměřeným. Z ničeho přitom nelze dovodit, že tento peněžitý trest by byl s ohledem na postoj samotného obžalovaného nedobytným. Je zřejmé, že soud I. stupně vycházel ze všech dostupných databází a namítá-li obžalovaný hypotéku na nemovitostech či nízkou hodnotu vozidel, tak toto ničím nedoložil, navíc lze se důvodně domnívat, že vlastnictví zbraní převedl účelově v době probíhajícího trestního řízení na manželku.

Vzhledem k tomu, že odvolací soud považoval oba uložené tresty i při jejich kumulaci za zcela přiměřené a zákonné, neshledal důvodu k zásahu do výroku o trestu, tak i tento výrok potvrdil.

12. Jelikož odvolací soud shledal napadený rozsudek správným a zákonným a odvolací námitky nedůvodnými, tak odvolání obžalovaného podle § 256 trestního řádu zamítl.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b), cc), § 140 odst.1 trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu),
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům, nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a)-l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10.000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno 25.07.2024

JUDr. Halina Černá v. r.
předsedkyně senátu